

[Inge Krogh.]

man har erhvervet sig ved længere tids arbejde, også skal komme ind under loven. Det er vel nok meget vanskeligt at skelne her. Der er nævnt dårlig ryg, et symptom, som meget ofte findes hos mennesker der arbejder hårdt, men som også kan opstå ved såkaldt lettere arbejde på fabrik og kontor på grund af forkerte stillinger. Jeg vil derfor mene, at det er betydelig bedre, at der bliver gjort noget forebyggende på arbejdspladserne, og bl. a. at man sørger for, at mennesker, der er disponeret for astma, har astma i familien f. eks. ikke ansættes ved arbejde, hvor man kan tænke sig, at der kan komme en reaktion, der kan give astma. En bedriftslægeordning tror jeg ville hindre mange af disse skader.

I det hele taget er det meget vanskeligt at sige: hvad er en følge af arbejde, og hvad er ikke? Bruger man musklerne meget, er de mere udsat for forandringer, når de er spændt, og det kan de være på grund af nervøsitet. Denne nervøsitet og spændthed, hvad kommer den af? Kommer den af arbejdet, eller kommer den af private årsager? Hvad med angstneurosen? Er den kommet på grund af arbejdet eller private ting? Hvad vil man gøre med lederens stress? Falder den også ind under ulykkesforsikringen?

Vi synes, at det med, at det er arbejdsgiveren, der skal bevise, at arbejdet ikke kan være årsag til sygdommen, må være meget vanskeligt, og man får et juristeri ind i problematikken. Men vi er glade for, at der er nedsat et udvalg.

Hanne Reintoff (DKP):

Vi vil meget gerne støtte, at der snart foretages en revision af ulykkesforsikringsloven, for den har på mange måder fungeret både forældet og udemokratisk de senere år. Men jeg vil sige, hvad andre også har sagt, at vi er ikke særlig begejstrede for forslaget om at nedsætte en arbejdsgruppe, fordi vi synes, at manglerne fremtræder så tydeligt, at man omgående skulle have kunnet lave et lovforslag. At ministeren har været opmærksom på det, og at der er et udvalg i funktion, forbedrer selvfølgelig sagen lidt. Det kunne være rart at vide, hvornår man virkelig kan vente et forslag om en gennemgribende ændring af hele loven.

Vi har i den senere tid fået opmærksom-

heden meget henledt på vores stigende antal erhvervs sygdomme, som dels fremkaldes af klassiske arbejdsformer — der er her stadig væk ikke anerkendt sygdomme nok — dels af nye arbejdsmåder og arbejdsmidler, der bruges i industrien, ikke mindst kemikalierne.

I det ekspertvælde, som vi dyrker i Danmark, drukner det mest positive, vi har på den front, nemlig arbejdernes egen erfaring og deres forklaring på erhvervs sygdommenes opståen. Sprøjtemalerne klagede i årevis over forgiftningssymptomer, bryggeriarbejderne over støjgener, og svejserne har klaget i mange, mange år over svejserøgen, uden at det er lykkedes at gøre ekspertisen tilstrækkelig opmærksom på, at indskriden var nødvendig.

Vi er ikke alene nødt til at anerkende flere sygdomme, men vi er også nødt til at lytte til de mennesker, der rammes af sygdommen, og som kender den fra deres daglige virke på arbejdspladserne; til tillidsmændene må vi lytte og til de sikkerhedspatruljer, som fagbevægelsen nu med stor dygtighed bygger op rundt omkring.

Vi er meget enige i det meste af det, socialdemokraterne foreslår, og jeg vil her sige til fremskridtspartiet, der snakker om, at man ikke kan forstå det med transporten til og fra arbejde, at vi skulle netop lette disse meget udviklede bestemmelser, der findes om, hvornår man har erstatningsret: det klassiske eksempel med, at når man går i byen efter en madpakke, kan man ikke få erstatning, men har man købt en pakke cigaretter med til arbejdsgiveren, kan man godt få erstatning. Det medfører det, fremskridtspartiet kalder papirnusseri, nemlig alenlange ekspeditioner, hvor den ene jurist efter den anden sidder og tolker, om det kan lade sig gøre at give erstatning. Arbejderen bliver som regel den lille, og administrationen koster tit meget mere, end en smule erstatning ville have kostet.

Jeg er ked af, at socialdemokratiet ikke har haft opmærksomheden henledt på, at vi også skulle have en revision af maksimumsgrænsen for erstatningen. Det er nu sådan, at man kan få erstattet årslønnen, men med en meget snæver maksimumsgrænse, der giver en endnu større underdækning, end dagpengeerstatningerne giver for øjeblikket. Jeg synes, det var en ganske væsentlig ting